

berne benyttet som påskud for særligt skarpe angreb på den britiske politik i området og som endnu en grund til at kræve den britiske militærbase nedlagt.

I øvrigt krævede Somalia uafhængighed for fransk Somaliland. Et par talere udtrykte anerkendelse for Spaniens kolonipolitik. Flere repræsentanter fra det spansktalende Latinamerika krævede en løsning på spørgsmålene om de britiske besiddelser: Gibraltar, Falklandsøerne, Britisk Honduras og Guiana. Cuba krævede uafhængighed for Puerto Rico.

Danmark udtalte, at de regeringer, som lader ganske hånt om verdensopinionen for så vidt angår afkolonisering og apartheid, bør udsættes for stadig større pression fra FN's side, idet det dog måtte erindres, at alene Sikkerhedsrådet var kompetent til at iværksætte tvangsforanstaltninger, og at de vedtagne forholdsregler måtte være effektive. Danmark ville støtte enhver lovligt vedtaget, effektiv forholdsregel.

Sydafrika forsvarede sig ikke direkte mod de fremsatte angreb, men erklærede blot, at nationer og befolkninger ikke mod deres vilje kan tvinges til at samarbejde inden for en fælles stat, og at historien, ikke mindst for nylig, har vist, at kunstigt skabte statsdannelse, der ikke er resultatet af en historisk udvikling og af de pågældende folks frivillige valg, atter er gået i stykker.

Også den portugisiske udenrigsminister fremkom med et indirekte forsvar, der tog udgangspunkt i Indiens indlæg om Kashmir.

Særlige politiske spørgsmål.

Problemet om *Europas sikkerhed* blev bl. a. behandlet af Polens udenrigsminister, der gentog sit forslag fra 19. Generalforsamling om, at dette spørgsmål, herunder Tysklands-problemet og problemerne om rustningerne i Europa, tages op på en konference med deltagelse af alle europæiske stater samt Sovjetunionen og USA. I denne forbindelse mindede Ukraine om det østtyske forslag, hvorefter såvel Østtyskland som Forbundsrepublikken bør give afkald på erhvervelse af atomvåben.

Tysklands-spørgsmålet var ifølge de kommunistiske talere skabt af militaristerne i Bonn og kunne kun løses gennem anerken-

delsen af eksistensen af to tyske stater og afsluttelsen af fredstraktater med disse. Det var også nødvendigt at fastslå, at de tyske grænser ligger fast. Adskillige lande, både vestlige og uforpligtede, krævede spørgsmålet løst på grundlag af selvbestemmelsesretten. Den franske udenrigsminister var enig heri og forudså, at problemet måtte løses inden for en almindelig ordning mellem øst og vest; da splittelsen af Tyskland var en genspejling af splittelsen i Europa, burde man — som Frankrig — arbejde på en gradvis ændring af denne situation ved genskabelse af de fredelige forbindelser mellem landene i Øst- og Vesteuropa.

Cypern-spørgsmålet kunne ifølge tyrkisk anskuelse kun løses på grundlag af respekten for indgåede aftaler, der alene kan ændres ved forhandling og i enighed mellem samtlige deltagende stater. Tyrkiet kunne hverken acceptere FN-mægleren, Galo Plaza fra Ecuador, eller dennes rapport, idet mægleren var gået ud over sit mandat ved at fremsætte selvstændige forslag til en løsning.

Ifølge Grækenland og Cypern måtte en løsning baseres på Cyperns ret til fuld uafhængighed, og det tyrkiske mindretal på øen kunne ikke — lige så lidt som det hvide mindretal i Syd-Rhodesia — gøre krav på rettigheder udover sædvanlige mindretalsrettigheder. Ifølge Cypern kunne Zürich- og London-aftalerne ikke være bindende, da de måtte anses som påtvunget landet, medens dette var en koloni. Cypern var villig til at garantere det tyrkiske mindretal de grundlæggende frihedsrettigheder og til i en rimelig overgangstid at acceptere FN-kontrol med efterlevelsen af disse. Tyrkiet betegnede dette tilbud som et forsøg på at undergrave de rettigheder, der er indrømmet det tyrkiske mindretal i Cyperns forfatning og London- og Zürich-aftalerne.

Adskillige uforpligtede lande fastslog, at Cypern måtte have ret til at nyde alle suveræne rettigheder, men flere tilføjede, at en løsning måtte tilfredsstille begge samfund på øen. Danmark udtalte, at det ville være farligt at opmuntre til en ensidig forkastelse af traktaterne mellem de interesserede parter. Sverige var enig med generalsekretæren i, at FN-styrkens tilstedeværelse på Cypern ikke måtte benyttes som påskud for at lade konflikten henligge uløst.